

Förlovningen

Jag minns den dag då jag förlo-vad blev, det var en
af - ton in- vid ju-le - tid. Jag ald-rig
haft så ro-ligt nå-gon gång, jag dan-sa-
de den he - la nat-ten lång.

Min flicka var uti sin ungdoms vår,
hon var väl knappast fyllda sjutton år.
Jag var ju något lite äldre jag,
men kärleken den växte dag för dag.

Min flicka var den vackraste i byn,
ej någon var som hon så skär i hyn.
En liten ros hon bar på varje kind,
som var så röd, så röd som ädelt vin
(alt: som en rubin).

Det var en dag, en januaridag
då solen sken på himmelen så glad.
Jag klädde mig och gick till flickans hem
att avsked taga av min lilla vän.

Min flicka grät den hela långa dag,
att trösta henne var jag allt för svag,
men andra dag hon följde mig till strand,
jag skulle ut på vida ocean.

I tre års tid till sjöss jag ute blev,
och månget brev till vännen min jag skrev.
Ett brev från flickan fick jag till var hamn.
Hon skrev: Kom snart, kom vila i min famn!

Sen tänkte jag en gång att resa hem
och gifta mig med lilla vännen min,
men det blev ändring även denna gång.
Jag fick ett brev med svart försegling om.

Envar kan tänka hurudan jag blev
när som jag bröt och läste detta brev.
I brevet stod: min lilla hulda mö,
hon finns ej mer, hon är i graven död.

I sorg och strid jag seglat jorden kring,
men aldrig jag förglömmar vännen min.
Jag drömmer om min lilla hulda vän,
som vilar nu hos Gud i himmelen.

Jag aldrig älskat någon mer än dig,
ty denna flicka har behagat mig.
Och hon har älskat mig i trenne år
allt till den dag hon lades uppå bår.

Jag sluta vill min lilla enkla sång,
och resa långt, långt bort för sista gång.
Jag ser den grav där lilla vännen bor
och med en tår begråter hennes jord.